

[Arne Melchior]

der er foreslået, at nogen kommer og siger: nå, det parti vil ikke være med til at støtte kulturen.

Fru Ingerlise Koefoed var så småt inde på, at man skulle støtte, og hun har dette slagord, der hedder kulturelle aktiviteter. Ja, vist skal man da det. Men hvis Det Kongelige Teater mangler lokaler, skal det så ud at finde dem i forsvarrets bygninger og etableringer? Og skal al mulig anden støtteværdig, glørværdig og positiv kunst- og kulturudfoldelse foregå i forsvarrets eller andre statslige bygninger?

Nej, denne forespørgsel burde aldrig have nydt fremme. Vi sov nok lidt alle sammen – eller mange af os – fordi vi her i Tinget har den vane, at når nogle indgiver en forespørgsel, skal den da også nyde fremme. Men i virkeligheden burde denne ikke have nydt fremme, for det er ikke en sag for Folketinget, og jeg er sikker på og vil vædde et uanet antal af teaterbilletter på, at der også langt ind i Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre er mennesker, der mener, at denne sag ikke hører til i denne sal. Og debatten før om grundloven og Folketingets adkomst var jo ikke helt skæv, bragt ind af den konservative ordfører.

Der står i § 3 i grundloven – og vi har alle sammen skrevet under på, at vi vil overholde den:

»Den udøvende magt er hos kongen.«

Altså hos regeringen, ikke hos Folketinget. Vi har ikke denne magt, og derfor er debatten her fuldstændig ved siden af.

Jeg husker da også godt manden, der sagde: »Ingen over og ingen ved siden af Folketinget«, og det skal sandelig stå ved magt, men Folketinget kan jo godt sætte sig selv ved siden af sig selv ved at påtage sig opgaver både i henhold til praksis og i henhold til grundlovens klare ord. Jeg har ikke haft tid til at finde kommentarerne frem, men jeg er ikke i tvivl om, at de alle sammen enstemmigt vil sige, at denne sag ikke hører til i Folketingets regi.

Idet jeg støtter mig helt til, hvad forsvarsministeren sagde, og bakker op, hvad han sagde om, at dette er hans og forsvarsledelsens anliggende, vil jeg gerne minde om, at når en privat ejer af en ejendom har brug for sine lokaler selv, kan han opsige i øvrigt uopsigelige kontrakter, netop fordi det skal være til eget brug. Skulle staten som ejer væ-

re ringere stillet end de private ejere? Det er underligt, at Socialdemokratiet synes, at sådan skal det være. Og jeg må sige til hr. Bernhard Baunsgaard i anledning af hans korte bemærkning, at dette må gælde, uanset hvad der måtte være investeret af den ene eller den anden, herunder også af samfundet. Når folket, samfundet, ejer nogle bygninger, kan det selvfølgelig benytte disse bygninger og skal ikke vise andre hensyn.

Jeg er helt enig med hr. Niels Anker Koefoed om, at det at skaffe lokaler til disse udmærkede formål, disse udmærkede kulturelle aktiviteter, er en kommunal opgave. Det angår ikke forsvarret.

Men det næste bliver måske, at udvalget om offentlige arbejder skal ud at besigtige DSBs remiser for at se, om ikke der kan laves pingponglokaler eller badmintonhaller i nogle af dem, eller at undervisningsudvalget skal ud og bese skoler og fysik- og gymnastiklokaler for at se, om ikke der kan indrettes andre udmærkede aktiviteter dér.

Så kommer Folketinget ud på en glidetur, hvor dets flertal naturligtvis fortsat kan sætte sig igennem, især hvis det vil benytte sager af den art til at stille mistillidsdagsordener til den pågældende ressortminister. Det er klart, at det kan Folketinget gøre, for Folketinget kan jo gøre næsten alt, men dermed bliver det jo ikke retfærdiggjort i grundlovens forstand. Det er en praksis, som det forbløffer mig meget at socialdemokratiske talsmænd, som vel tænker sig den mulighed – det er der måske også andre der gør – at de kunne gå hen og få den udøvende magt igen, kan gå ind for. Mon de vil stå model til det, de her byder den nuværende forsvarsminister? Jeg er temmelig sikker på, at det ville de ikke. Det har intet med sagen at gøre, om forsvarret klarer sig også uden de lokaler. Det er forsvarrets eget ansvar og egen sag at benytte sin ejendom, sine kvadratmeter ude og inde på rigtig måde.

Jeg græmmes over, at et flertal af Folketinget falder for denne form for populisme. Det er stemninger i stedet for afstemninger, der træder ind, og hermed mener jeg, at forud for en afstemning skulle der gå en nøgtern, en konstruktiv, en saglig behandling og ikke en bøjen sig for et populistisk pres fra nogle mennesker, som jeg ikke har det ringeste imod, hverken dem selv eller deres aktiviteter, men som her får Folketinget til at dan-